

Sygn. akt VII Ka 439/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 czerwca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Wojgienica (spr.)

Sędziowie: SO Karol Radaszkiewicz

SO Dariusz Firkowski

Protokolant: sekr. sąd. Małgorzata Serafińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej Anny Winogrodzkiej – Miszczak

po rozpoznaniu w dniu 07 czerwca 2018 roku sprawy K. T., syna S. i W. z d. N., urodzonego (...) w M., skazanego za przestępstwa z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i in., na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w O.z dnia 15 marca 2018 roku, w sprawie (...)

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. Zwalnia skazanego od kosztów sądowych postępowania odwoławczego;

III. Zasadza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. B. za obronę skazanego K. T., wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym, opłatę w kwocie 120 (stu dwudziestu) złotych, powiększoną o kwotę 27,60 (dwadzieścia siedem 60/100) zł podatku od towarów i usług.

VII Ka 439/18

UZASADNIENIE

K. T. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w M. z dnia 19 kwietnia 2017 roku, w sprawie (...), zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w O.z dnia 13 lipca 2017 roku, w sprawie (...): za czyn z art. 279 § 1 kk - popełniony w dniu 6 października 2015 roku, z art. 279 § 1 kk - popełniony w dniu 10 października 2015 roku, za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk - popełniony w dniu 23 września 2015 roku, za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk – popełniony w okresie od 09 listopada 2015 roku do 10 listopada 2015 roku na karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności; z ustaleń sadu w dacie wyrokowania wynikało, że karę pozbawienia wolności skazany rozpoczął odbywać od dnia 19 czerwca 2017 roku, a koniec kary przypada na dzień 15 kwietnia 2019 roku;

II. Sądu Rejonowego w O. z dnia 08 sierpnia 2017 roku, w sprawie (...), za ciąg przestępstw z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, popełnionych w dniu 25 kwietnia 2017 roku na karę 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w O. z dnia 15 marca 2018 roku, w sprawie (...):

I. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 i 4 kk w zw. z art. 569 § 1 kpk, przy zastosowaniu art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustaw – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw połączono kary wymierzone wyrokami z pkt I i II i orzeczono karę łączną 4 (czterech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 576 § 1 kpk pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach, nie objęte wyrokiem łącznym, pozostawiono do odrębnego wykonania;

III. Na podstawie art. 577 kpk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okresy kary odbytej i rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach podlegających łączeniu, to jest od dnia od 19 czerwca 2017 roku w sprawie (...) Sądu Rejonowego w (...) i od dnia 26 kwietnia 2017 roku godzina 13:10 do dnia 19.06.2017 roku godzina 13:30 w sprawie (...) Sądu Rejonowego w O.;

IV. Zasądzono na rzecz obrońcy skazanego z urzędu opłatę w kwocie 120 zł, powiększoną o podatek od towarów i usług w kwocie 27,60 zł;

V. Zwolniono skazanego od kosztów sądowych na podstawie art. 624 § 1 kpk.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca, który zaskarżył go w części orzeczenia o karze, na korzyść skazanego, na podstawie art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 pkt 4 kpk zarzucając rażąco niewspółmierność (surowość) kary łącznej w wysokości 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, wynikającą z niezastosowania przy łączeniu kar zasady pełnej absorpcji.

W oparciu o tak sformułowany zarzut autor apelacji złożył wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, ewentualnie – zmianę rzeczowego orzeczenia poprzez złagodzenie kary orzeczonej w pkt I do możliwie najniższej granicy.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przewidziana w przepisie art. 85 kk, po dwóch nowelizacjach (z dnia 20 lutego 2015 roku i 11 marca 2016 roku), „konstrukcja kary łącznej, a w konsekwencji model wymiaru kary łącznej, różni się zasadniczo od rozwiązań przyjętych pierwotnie w kodeksie karnym z 1997 r., nawiązujących do konstrukcji i modelu wymiaru kary łącznej znanej polskiemu ustawodawstwu od kodeksu karnego z 1932 roku” (Piotr Kardas, Kodeks karny komentarz; Wydawnictwo LEX). Zawiera ona rozwiązanie odbiegające do konstrukcji realnego zbiegu przestępstw znanego polskiemu ustawodawstwu do 1 lipca 2015 roku, umożliwiające łączenie nie tylko kar jednostkowych, ale również kar łącznych o ile tylko zostaną spełnione ściśle określone przesłanki pozytywne wymienione w przepisie art. 85 kk i nie wystąpią przesłanki negatywne. Do przesłanek pozytywnych zaliczyć należy: popełnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw pozostających w realnym zbiegu, wymierzenie za te przestępstwa kar, w tym kar łącznych tego samego rodzaju lub kar podlegających łączeniu, spełniających nadto warunek wykonalności (choćby w części; wyjątek stanowi kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, która również podlega łączeniu mimo niespełnienia warunku wykonalności). Możliwość łączenia nie tylko kar jednostkowych, ale również kar łącznych, czy to tych orzeczonych w wyrokach jednostkowych, czy też w wyrokach łącznych spowodowała, że w procesie łączenia kar w ostatnim wyroku łącznym może dojść do istotnego osłabienia szeregu okoliczności, w pierwotnym wyrokowaniu, czy też wyrokowaniu łącznym poprzedzającym wydanie ostatniego wyroku łącznego mających znaczenie istotne, tudzież bardzo istotne (zbieżność czasowa, tożsamość rodzajowa czynów). Wniosek taki jest uzasadniony w szczególności w sytuacji, w której w procesie łączenia kar łącznych, podlegających łączeniu w ramach ostatniego wyrokowania łącznego, zastosowanie znajdzie zasada asperacji, będąca podstawą orzekania w przypadku konkretnych kar łącznych podlegających łączeniu. Gdy spojrzeć na sytuację skazanego z tej perspektywy okazuje się, że po raz kolejny kara łączna podlegająca wykonaniu, wyeliminowała poza nawias istotny zakres przypisanej mu odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwa, albowiem przed wydaniem zaskarżonego wyroku skazany miał do odbycia kary łączne składające się na sumę 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, a kara łączna wymierzona w zaskarżonym wyroku jest o 12 miesięcy łagodniejsza, co świadczy o zastosowaniu wobec niego zasady asperacji ukierunkowanej na absorpcję. Tym samym przyjęć należy, że sąd wyrokujący w pierwszej instancji w należyтым stopniu uwzględnił nie tylko tożsamość rodzajową czynów, za które został skazany K. T., dostrzegając ich różne modus operandi (kradzieże z

włamaniem, ale również rozboje), jak też odległy związek czasowy (rozboje popełnione półtora roku po kradzieżach z włamaniem), ale również naganną opinię z dotychczasowego procesu resocjalizacji. Nie sposób zatem przyjąć argumentów środka odwoławczego, pomijających te wszystkie okoliczności, w obszarze teoretycznych rozważań, niemających żadnego przełożenia na konkretne ustalenia faktyczne, poszukujących możliwości złagodzenia kary w stopniu eliminującym sumę konsekwencji karnych za kilka przestępstw kwalifikowanych jako kradzieże z włamaniem. Ostateczny wniosek wynikający z analizy powyższych okoliczności nie pozwala na uznanie wymierzonej kary łącznej za surową niewspółmiernie, w stopniu rażąco odbiegającym od celów ustawowych.

W uwzględnieniu powyższych uwag, nie dostrzegając możliwości uwzględnienia stawianego w apelacji zarzutu, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy (art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 438 pkt 4 kpk).

Mając na uwadze trudną sytuację materialną skazanego został on zwolniony od kosztów sądowych postępowania odwoławczego (art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk), w sprawach o wydanie wyroku łącznego ograniczonych do wydatków postępowania.

Ponieważ skazany korzystał w postępowaniu odwoławczym z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, przeto zasądzono na rzecz tego obrońcy opłatę w kwocie 120 zł i kwotę 27,60 zł tytułem podatku od towarów i usług, stosownie do treści art. 618 § 1 pkt 11 kpk oraz § 4 ust. 1, 2 i 3, § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1715 z 2016 roku).